

TAKÁCS NÁNDOR

Bakonyicum

BETYÁROK A SIONON

*Tönkölös-hegy,
Bakonybél*

Előbb a kék barlang jelzésen,
később a Szabó-árok kidólt fái
közt másztam fel a Tönkölösre.
Útközben árnyak leselkedtek,
de egyiktől sem féltem. Nem így
tett kutyám, ki nevének dacára
nyúlszívű kopó volt, s dermedten
nyüszített a völgy bejáratában.
Máskor egyedül indultam a hegy
sűrű páráján keresztül. A tetőre érve
senkit sem találtam. Egy kopár szikla,
nem messze a csúcstól, jelölt valamit
a szeles tágasságban. Lehiggadtam,
s már nem mardosott a szégyen.
Lassan ereszkedtem le a hegyről, akár
egy szökött elítélt, látszólag szelídülten.

TETTHELY

*Szabó-árok,
Tönkölös-hegy*

Legyalulták a hegyoldalt. Nemrég
szarvasok édenkertje állt itt, dagonyáik
hűvös párája ellepte az árkot, s feljebb,
a sziklálknál örökzöld boroszlán tenyészett.
Ma gyomok kétméteres szárai állnak őrt
az úton, mit a hegybe vájtak, s mely a feldúlt
borzvár régi kapujánál tér le a műútra.
A kanyarban vesztegtek. Hátha számít,
hogy fel tudom sorolni, mi minden élt itt.
Vagy csak hadonászok majd az erre haladóknak,
összefüggéstelen szitkokkal a számon.

ÉVFORDULÓ
*Som-hegy,
Szász-Gerence*

A Nagy- és Kis-Somhegy hágóján
inget kellett váltak, éppen tizenöt
évvel azután, hogy a Bakonyba
érkeztem. Odafent viharvert bükkfa
fogadott, rajta nyugtattam szemem,
amíg fölszáradtam. A másik irányban
a Kőrös-hegy radarkupolája látszott;
nekem alatta, a völgyben vitt haza az
utam – akkor, tizenkilencben, még abba
a házba, ahonnét a hegyekbe először
indultam, s csaknem hógutát szereztem.
A Som-hegyre már felkészülten másztam,
hogy a verejtékkel együtt más terhektől is
szabaduljak, s a patak völgyében csorogjak
hazáig a csontszász mederben.

